

14

ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לָבָן שלחני ואלכה אל מקומי ולארצי: וְדַעַת אֶת-עַבְדִּי אֲשֶׁר עָבַדְתִּי אֹתָךְ בְּהֵן וְאֶלְכָה כִּי אֲתָה יָדָעַת אֶת-עַבְדִּי אֲשֶׁר עָבַדְתִּיךָ: וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָבָן אִם-נָא מִצְאָתִי יְהִי בְעֵינֶיךָ נִשְׁמָתִי וְיִרְבְּכֵנִי יְהוּה בְּגִלְגָלָה: וַיֹּאמֶר נָקְבָה שְׂכָרְךָ עָלַי וְאֲמָנָה: וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲתָה יָדַעְתָּ אֵת אֲשֶׁר עָבַדְתִּיךָ וְאֵת אֲשֶׁר-יְהוּה לִמְקַנְךָ אִתִּי: כִּי מַעֲטָ אֲשֶׁר-יְהוּה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרָץ לְרֵב וַיִּבְרַךְ יְהוּה אֹתָךְ לְרִגְלֵי וְעָתָה מִתִּי אֲעֲשֶׂה גַם-אֲנֹכִי לְבֵיתִי: וַיֹּאמֶר מָה אֲמֹנֶלְךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא-תִמְנָן לִי מֵאוֹמָח אִם-תַּעֲשֶׂה-לִּי הַדָּבָר הַזֶּה אֲשׁוּבָה אֲרַעָה צֹאנְךָ אֲשֶׁמֶר: אֲעֹבֵר בְּכָל-צֹאנְךָ הַיּוֹם הַסֵּר מִשָּׁם כְּלִישָׁה לִבְנֵי נָקֹד וְטֹלוֹא וְכֹל-שֶׂה-חֹמֶם בְּכַשְׂבִּים וְטֹלוֹא וְנָקֹד בְּעֵצִים וְהָיָה שְׂכָרִי: וְעַתָּה-כִּי צִדְקָתִי בְּיָוֶם מִחֵר כִּי-תָבוֹא עָלַי שְׂכָרִי לִפְנֵיךָ כֹּל-אֲשֶׁר-לִי אֲיָנֶנּוּ נָקֹד וְטֹלוֹא בְּעֵצִים וְחֹמֶם בְּכַשְׂבִּים גָּנוּב הוּא אִתִּי: וַיֹּאמֶר לָבָן לִי וְהִי כַדְבָרְךָ:

בנא ויאל

15

וַיָּבֹא יַעֲקֹב לְחֵן אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן הוּא בֵּית-אֵל הוּא וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-עִמּוֹ: וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית-אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אָחִיו: וַתִּמַּת דְּבָרָה מִיַּנְקַת רַבֵּקָה וַתִּקְבֹּר מִתַּחַת לְבֵית-אֵל תַּחַת הָאֱלֹנִים וַיִּקְרָא שְׁמוֹ אֱלֹנֵי בָקוֹת:

בנא ויאל

21

ויקח מאבני המקום לקח יעקב שתיים עשרה אבנים מאבני המזבח שנעקד עליו ויצחק אביו וישם אותם טראשותיו, (כאותו) וכאן המקום להודיעו שעתידין לעמוד ממנו שנים עשר שבטים, ונעשו כולם אבן אחת להודיעו שכלם עתידין להיות נוי אחד בארץ, שנאמר מי כעמד ישראל נוי אחד בארץ

בנא ויאל

22

והאבן הזאת, אמרו על אותה אבן כשהיו מעליו אותה בדימוס היתה מפלת עצמה לפי שעתיד בית המקדש ליחרב ועל כן טאסו אותה הבונים עד שכא שלמה בחכמתו ונשבע שאפילו יחרבה ויחרבו הכל היא לא תחרב ולא תזוז ממקומה וקבעוה בכתל מערבו, הה"ד אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה

בנא ויאל

23

(ה) עת להשליך אבנים. נחזירי ישראל מושלמים נחורכן הבית, משמפכנה חזני קודש (איכה ד 6): ועת כגוס. לוחס מן הגולה, כמו שנאמר (וכריה ע טו) והושיעם ה' אלהים ציוס ההוא כללן עמו כי חזני נור מתנוסקות על אדמתו:

בנא ויאל

16

וַיִּקַּם מֶלֶךְ-יִשְׂרָאֵל עַל-מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא-יָדַע אֶת-יוֹסֵף: וַיֹּאמֶר אֶל-עֲמֹן הַזֶּה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַב וְעֲצוֹם מִמֶּנּוּ: הִבֵּה נְתַחֲקֶמָה לּוֹ פְּנֵי-יְרֵכָה וְהָיָה כִּי-תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסַף גַּם-הוּא עַל-שְׂנְאֵינִי וְנִלְחַם-בְּנִי וְעָלָה מִן-הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמִלְדַּת הָעֵבְרִית אֲשֶׁר שָׁם הָאֲחֻת שְׂפָרָה וְשָׁם הַשְּׂנִית פּוֹעָה: וַיֹּאמֶר בְּיָלְדָךְ אֶת-הָעֵבְרִיּוֹת וְרֵאִיתָן עַל-הָאֲבָנִים אִם-בֶּן הוּא וְהִמְתָּן אֹתוֹ וְאִם-בַּת הִיא וְחַיָּה: וַתִּירָאן הַמִּלְדֹּת אֶת-הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר דָּבָר אֱלֹהִים מִלֶּךְ מִצְרַיִם וַתִּתְּיֶנּוּ אֶת-הַיְלָדִים:

בנא ויאל

17

*א"ר חייא בר אבא א"ר סימאי שלשה היו באותה עצה בלעם ואיוב ויתרו בלעם שיעין נהרג איוב ששתק נידון ביסורין יתרו שברח *וכו מבני בניו שישבו בלשכת הגזית שנאמר *ומשפחות סופרים יושבי יעבץ תרעתים שמעתיים סוכתיים המה הקנים הבאים מחמת אבי בית רכב וכתוב *ובני קיני, חתן משה וגו':

בנא ויאל

18

ותלחץ רגל בלעם אל הקר (נמונכ כ"ג). הנל הוא הקור לפי שעבר בלעם את השבועה שנשבע ליעקב שנאמר אם לא תעבור את הנל הזה ואת המצבה הזאת לרעה. ובלעם זה לבן שנאמר ארמי אובד אבי (דנכיס כ"ו). ועל שבקש לכלות ישראל נקרא ארמי שנאמר ולכה וועטה ישראל לכך נמרץ הקור ממנו לפי שדוא הער על השבועי כדכתי"י יד העדים תהיה בו בראשונה. (דנכיס י"ד).

בנא ויאל

19

ויהי כל-גפוש יצאי ירד-יעקב שבעים גפוש ויוסף היה ה במצרים: וַיָּמָת יוֹסֵף וְכָל-אֲחָיו וְכָל-הַדּוֹר הַהוּא: וַיְבִי יִשְׂרָאֵל פְּרִי יוֹי וַיִּשְׂרָצוּ יִרְבֵּי וַיַּעֲצֵמוּ בְּמֵאֹד מְאֹד וַתִּמְלֵא הָאָרֶץ אֲתָם:

בנא ויאל

20

ר' יהודה בשם ר' סימון בשם ר' חוקיה אמר מעט שבעים גפוש. נאמר כאן מעט ונאמר להלן מעט במתי מעט. מה להלן בע' גפוש אף באן ע'

בנא ויאל